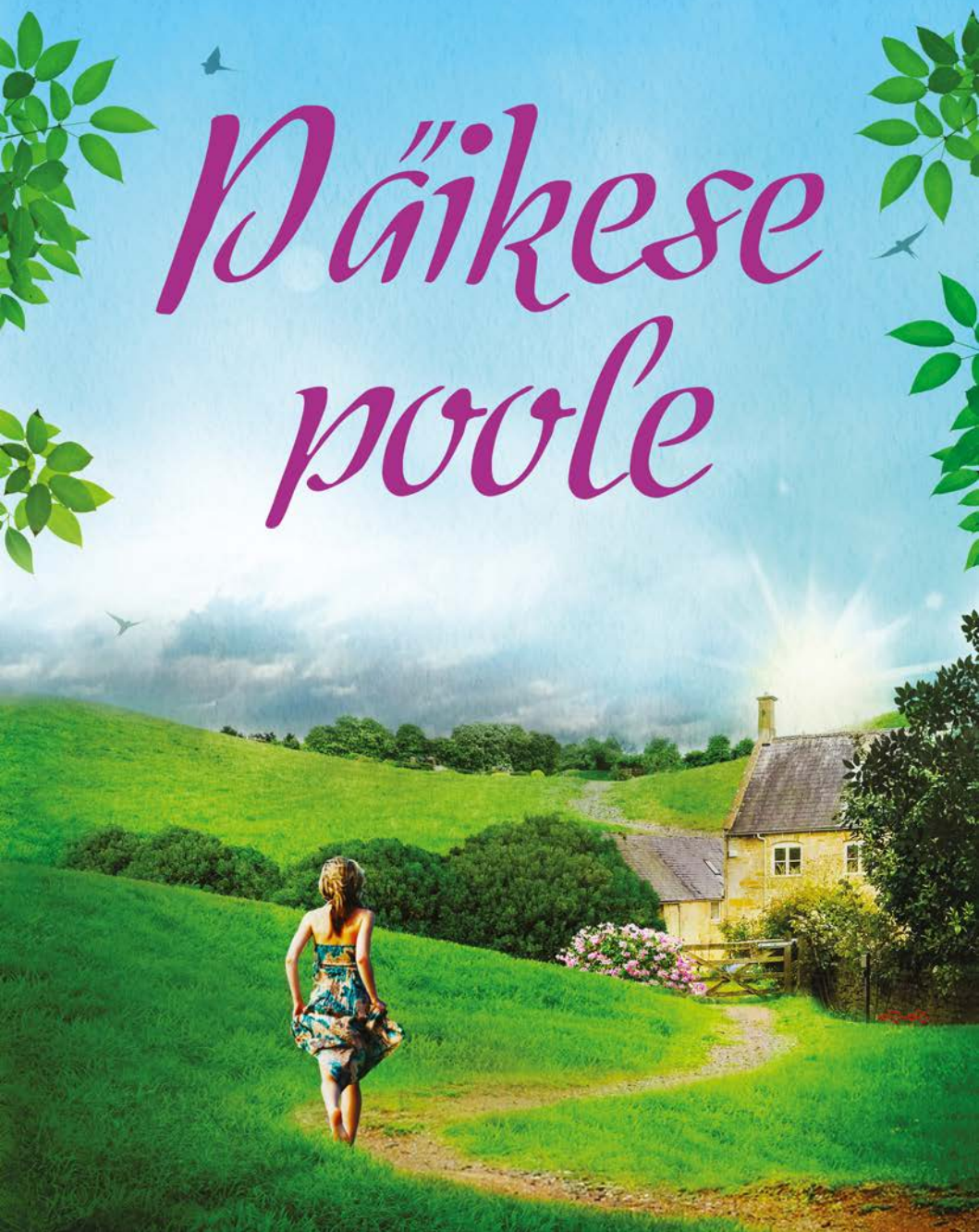

EMMA DAVIES

*Däikese
poole*

Originaali tiitel:
Emma Davies
Turn Towards the Sun
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori välja mõeldud või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Lisa Horton

Text copyright © 2017 Emma Davies. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E12391520
ISBN 978-9949-82-702-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kõikidele mu toredatele lugejatele,
kelle usk on mind nii kaugele kandnud.*

JAANUAR

1. peatükk

LIZZIE

Ära seda ära vussi, ära seda ära vussi.

Mul pole aimugi, kus ma olen. Buss keeras peateelt maha umbes veerand tundi tagasi ning nüüd sõidame mööda käänulisi ja aina kitsamaid teid. Olin hommikul sellises paanikas, et tormasin kodust välja ilma bussi marsruuti kontrollimata. Tean vaid seda, mis kell me jõuame Wickfordi, ja kuna oleme juba kakskümmend viis minutit sõitnud, teeb see mind närvilisemaks. Millalgi järgmise kümne minuti jooksul pean maha minema, aga kus?

Vaatan teisi reisijaid, arutledes, kas julgen kelleltki küsida, kus me oleme, aga nad on vanad inimesed ja enamik neist ilmselt pigem sülitab mu peale kui minuga räägib. Teisel pool vahekäiku istuv naine tabab mu pilgu ja vaatab mind selliselt, nagu ei peaks ma seal olema, nii et ma pööran pilgu mujale. Tean, mida ta mõtleb – sama, mida nad kõik ja alati mõtlevad. Kõhn tütarlaps, halvasti värvitud krussis juustega, riided, mis ei istu hästi, ja kel pole kell üksteist teispäeva hommikul kuhugi mujale minna. Olen selline inimene, kelle peale tema maksuraha kulub. Ma toon ainult tüli kaela.

Võtan taas telefoni välja ja vaatan kella ning siis umbes kahekümmendat korda e-posti, aga seal on kirjas see, mida ma nagunii juba tean – et mu töövestlus on kell üksteist ja kui ma kohale jõuan, küsiksini Finni.

Järsk nõksatus paiskab mu istmel ettepoole ja nüüd on buss kinni suure veoki taga, mis üritab kurvi võtta. Vaatan oma õnnetut viisakat seelikut. See on kaks numbrit liiga suur, aga muud ma nii kiiresti ei leidnud. Oleksin pidanud teadma, et sellest ei saa nagunii asja. Olin nii rabatud, kui sain kutse vestlusele – minuga tavaliselt selliseid asju ei juhtu.

Olin mõnda aega unistanud, mis tunne oleks töötada Rowan Hillis – ma pole seal küll kunagi käinud, aga pelgalt mõte sellele tundus tore. Kusagil, kus mind keegi ei tunne, kus ma saaksin püüda olla see, kes olla tahan, ilma et mu peale alatasa karjutaks. Koht, kus inimesed on üksteise vastu kenad ja kus ma oleksin teretunud, mitte lihtsalt sabasjõlkuja, kel pole mujale minna. Vahet pole enam, mida ma mõtlen. Ma jään hiljaks, nii et võin selle tööga hüvasti jätta.

Mu suu vajub lahti, kui buss viimaks Wickfordis peatub. Tean, et see on õige koht. Küla on suurem kui mõned eelmised, millest me läbi sõitsime – siin on koguni väike kool, aga ma ei pea isegi silti lugema teadmaks, kus olen. Piki tänavat kulgeb tohutu müür, palju kõrgem kui mina, vanamoodsa messingist sildiga, millel on kirjas ROWAN HILL. See on just selline, nagu ma arvasin – pelgalt selle nimi ütleb ju, misuguse kohaga on tegu: natuke peen, aga väga ilus ja sõbralikult soe.

Kell on kümme minutit üksteist läbi, aga võib-olla neid minu hilinemine ei häiri – võib-olla oli enne mind keegi, kes rääkis liiga palju, ja nad on graafikust maas, mõtlen väravast sisse joostes, et leida Finni. Mulle ei meeldi hilineda. Tee värava taga hargneb kaheks, aga puidust silt ütleb, et ühele poole jääb parkla ja teisele poole sisehoovi poed ja teetuba. Mina pean sinna minema. Pagan võtaks, see maja on tohutu.

Ma ei peatu enne, kui jõuan sisehoovi, komistades äärepealt iseenda jalgade otsa, kui peatun poe ees, mis müüb vist pinke. Selle ees on mees, kes kärutab vilistades koorepuru, aga kedagi teist ei ole. Pean temalt küsima, ehkki loodan, et ta ei arva, et ma midagi osta tahan.

„Olete te Finn?“ küsin ma.

Vilistamine katkeb kohe ja asendub laia naeratusega.

„Ei, mina olen Patrick,“ vastab mees ja mõõdab mind pilguga. „Aga ma võin Finni kutsuda, kui tahad.“

Ma noogutan, püüdes olla viisakas. See pole selline koht nagu Philis söögikoht. „Aitäh,“ õnnestub mul öelda, ehkki hambad plagisevad. Olen närvis.

Ära seda ära vussi.

„Ma tulin töövestlusele, aga buss jäi toppama ja ma olen hiljaks jäänud.“

„Helistan talle kohe,“ vastab Patrick naeratades. „Ära muretse. Kõik saab korda.“

Naeratan talle närviliselt ja tammun koha peal, et sooja saada. Hoovis puhub jääne tuul.

„Kas tahad tulla sisse ja oodata seal? Ta tuleb kohe, aga sees põleb kamin. Saaksid vähemalt käsi soojendada.“

Püüan kiigata läbi ukseava tema poodi. „Teil on seal tuli – elus tuli?“

Patrick noogutab. „Tule edasi. Ma näitan.“

Ongi nii. „Oh sa poiss,“ ütlen ma. „Mulle sellised tuled meeldivad. Meil oli kunagi lapsena selline kamin ja naine, kes meie eest hoolitses... vahet pole.“ Ma ei peaks talle seda rääkima. Mitte keegi ei taha teada. Mitte keegi ei peaks teadma, parandan ma ennast.

„Lizzie?“

Hääl kostab mu selja tagant. Käsi sirutatakse välja, aga *issand jumal*, see mees on vapustav. Mida ma ütlen? Ma ei saa talle kätt anda, see väriseb niigi.

„Palun vabandust, et hilinesin,“ pahvatan ma. „See pagana buss jäi veoki taha kinni.“

Tekib hetkeline vaikus. „Noh, Lizzie, tere tulemast Rowan Hilli! Mina olen Finn... Tahtsin küsida, kas sul oli meeldiv reis, aga tundub, et see ei kulgenud kõige paremini.“

„Oh pagan, ma ei tohiks töövestlusel vandesõnu kasutada, ega? Vabandust...“

Finni suunurkades on kerged kortsud. See lurjus naerab mu üle! Noh, ma ei tea, mida öelda, eks ole? Tema käsi on ikka õhus ja ma võtan selle vastu. Mis seal's ikka.

„Kuule, ära hilinemise pärast muretse. Töövestlusele tulles on ju nagunii närv sees ja siis on ühistranspordiga ka veel jama. Sa oled kohal, nii et lähme Ellie juurde. Kas tuled kaasa?“

Ta laseb mu käest laia naeratuse saatel lahti. Võib-olla püüab ta lihtsalt viisakas olla. Tegelikult ta vist ikkagi ei naera mu üle, on lihtsalt sõbralik.

Me läheme üle hoovi ühes seinas oleva valge ukse juurde. Püüan mitte vaadata tema tagumikku, aga ausõna, vaade on väga ahvatlev. Lisaks on tal seljas selline lohvakas kampsun, mida kannavad mehed kataloogides. Kindlasti on ta abielus.

Finn avab ukse maailma suurimasse kööki. Siin on isegi diivan. Suure laua taga istub naine, kes tõuseb mind nähes. Sikutan seelikut, et see sirgelt seljas oleks.

Ära seda ära vussi.

„Ellie, see on Lizzie, ja, Lizzie, kas tohib tutvustada Elliot, kes muuhulgas peab meie teetuba.“

Mul on meeles käsi ette sirutada.

„Tule, võta istet, Lizzie.“ Ellie vaatab Finni poole. „Ära hilinemise pärast muretse. Seda juhtub.“

Istun tooliservale ja ta vaatab mind äraootavalt. Finn istub samuti.

„Teil on siin poed ja puha,“ ütlen ma. „Lugesin sellest kohast, aga ma ei teadnud, et siin on kõik see... See on lahe.“

Ellie naeratab ja avab märkmiku, vaadates, mida ta on sinna kirjutanud. Olen liiga kaugel nägemaks, mis seal seisab, aga siis paneb ta märkmiku käest.

„Äkki räägid alustuseks natuke endast, Lizzie. Mida sa seni teinud oled ja muud säärast,“ alustab ta.

„Mida siis?“ küsin ma huulde hammustades. Hakkam üleni kuumaks minema.

„Mida iganes,“ vastab ta. „Võib-olla natuke oma eelmisest töökohast või sellest, mida sulle teha meeldib?“

Ellie nõjatub vastu tooli seljatuge ja ta ei ole sugugi närvis. Mõtlen, et ta on ilus, vaheldes tema juukseid. Ta on nagu mõnelt maalilt, erkpunased pikad lokkis juuksed. Just selliseid juukseid ma eelmisel aastal

juuksuris tahtsingi, aga juuksur oli lihtsalt mu ema tuttav ja kõik läks valesti. Nüüd on mu juuksed krussis. Ellie omad mitte. Need on päriselt sellised, seda on aru saada.

Mõistan siis, mida ta silmas peab, ja paanika taandub pisut. Mul on meeles isegi naeratada. „Noh, see on lihtne.“ Lükkan juuksed kõrvade taha. „Töötasin natuke aega ühes talus, see oli tore. Mul oli kallim, kelle isa oli talupidaja, ja ta viis mind vaatama lambatallede sündimist. See oli tegelikult üsna vastik ja paganama külm – oli alles märtsikuu –, aga kui talled puhtaks tehti, olid nad nunnud. Pärast seda jäingi sinna appi. Tegemist oli palju.“

Ellie kirjutab midagi, aga nüüd tema pliiats peatub ja ta tõstab pilgu.

„Ma ei näinud seda sinu CV-s, Lizzie.“

„Noh, ei, see polnud ju päris töö. Ma ei saanud palka ega midagi. Mulle lihtsalt meeldis seal ja Darreni isa õpetas mulle paljusid asju. Aitasin lõpus isegi lüpssta.“

„Ah soo,“ naeratab Ellie. „Ja kaua sa seda tegid?“

Ma kortsutan kulmu. „Mõned kuud – suve lõpuni. Darren ja mina läksime lahku ja pärast seda oli see natuke ebamugav. Kahju, sest mulle meeldis seal. Mulle meeldis väljas töötada.“

Finn häälitseb julgustavalt kurguhäälel. „Saan sinust väga hästi aru, Lizzie. Ma vist ei suudaks enam kogu aeg kontoris passida.“

Naeratan talle tänulikuna ja tunnen, et lõogastun pisut, kuni Ellie hakkab mu CV-d üht- ja teistpidi keerama, nagu otsides midagi. Ta nõjatub ettepoole.

„Vabanda, Lizzie, aga ma olen natuke segaduses... Sinu CV kohaselt on sul olnud ainult üks töökoht restoranis ja sa oled seal töötanud alla aasta...“

Mu süda hakkab taas kokku kiskuma. Tean, kuhu ta sihhib. „Sul on õigus. Mul on olnud ainult üks korralik töökoht.“ Ajan lõua natuke ette. „Seal, kus ma elan, pole lihtne tööd leida... välja arvatud need, mille eest palka ei maksta.“

„Sa pead silmas vabatahtlikutööd?“ Pliiats hüpleb tema sõrmede vahel taas. „Kas sa oled midagi sellist peale talus töötamise teinud?“

„Ainult uuskasutuskeskuses, aga ma ei tee seda pidevalt, sest töötan Phili juures. Ainult siis, kui aega jääb.“

Ellie nõjatub tooli seljatoele, lai naeratus huulil. „Muidugi võid sa sellised asjad oma CV-sse kirja panna, Lizzie. Lausa peaksid panema, sest siis teavad inimesed paremini, mida sa teed. Räägi meile sellest nüüd lähemalt.“

„Ma tegelen seal raamatutega, sest mitte keegi teine eriti ei loe. Kõigepealt korrastan ma seal iga päev, sest muidu on kõik laiali... Pärast seda teen, mida vaja: teenindan kliente, sorteerin kaupa, triigin riideid. Kõige rohkem meeldib mulle siiski raamatutega tegelda.“

„Nüü et sa oled teinud siis erinevaid asju?“ küsib Finn Ellie poole vaadates.

Ma polnud selle peale nii isegi mõelnud, aga ilmselt küll. Ajan end veidi rohkem sirgu. „Mulle meeldib toimetada,“ lisan ma noogutades, „ja mul hakkab igav, kui pean kogu aeg sama asja tegema.“

Ellie naeratab Finnile, nagu oleks neil mingi saladus. „Siin sul küll igav ei hakka. Mul on vahel tunne, et lausa tahaksin, et igav oleks – meil on nii palju tegemist, et polegi aega peatuda. Üks inimene lisaks, kes suudaks kõigea hakkama saada, oleks kui taeva kingitus.“

„Umbes nagu jooksupoiss?“

Ellie nõjatub taas tooli seljatoele. „Just,“ vastab ta laialt naeratades. „Ehkki peaksin mainima, et me ei tööta alati üheksast viieni. See on üks põhjuseid, miks me pakume elukohta. Kas see sobiks sulle?“